

Sygn. akt V Ca 1300/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 4 stycznia 2019 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie V Wydział Cywilny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący:	SSO Agnieszka Łukaszyk
Sędziowie:	SO Agnieszka Wiśniewska SR del. Dorota Walczyk (spr.)
Protokolant:	protokolant Julita Gałys

po rozpoznaniu w dniu 4 stycznia 2019 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. P.

przeciwko Skarbowi Państwa – Sądowi Okręgowemu w Warszawie

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie

z dnia 15 maja 2015 r., sygn. akt II C 555/13

1. oddala apelację;

2. przyznaje na rzecz adwokata M. J. od Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy-Woli w Warszawie kwotę 1200 (tysiąc dwieście) złotych powiększoną o należny podatek VAT tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w instancji odwoławczej.

Sygn. Akt V Ca 1300/17

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 8 listopada 2012 r. P. Z. wystąpił przeciwko Skarbowi Państwa - Prezesowi Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza w W. z żądaniem zapłaty kwoty 30.000,00 zł tytułem odszkodowania oraz kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia ze względu na przewlekłość postępowania, jaka nastąpiła przed Sądem Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza w W. w sprawie o sygnaturze akt IV K 452/09, stwierdzonej przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

W piśmie procesowym z dnia 18 września 2013 r. pełnomocnik ustanowiony dla powoda z urzędu podtrzymał dotychczasowe żądanie. Wskazał w uzasadnieniu, że postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie stwierdził, że w sprawie o sygn. IV K 452/09 toczącej się przed Sądem Rejonowy™ dla Warszawy -

Żoliborza w Warszawie, w której powód był oskarżonym, nastąpiła przewlekłość postępowania oraz zasądził i z tego tytułu zasądził od Skarbu Państwa na rzecz powoda kwotę 2.000 zł. Powołując się na treść art. 417 § 1 k.c. pełnomocnik powoda podniósł, iż Skarb Państwa obowiązany jest naprawić szkodę wyrządzoną powodowi przez przewlekłość postępowania (pismo procesowa k.34-40).

W odpowiedzi na pozew z dnia 26 września 2013 r. pozwany wniósł o wezwanie do udziału w sprawie, w miejsce obecnie reprezentującego Skarb Państwa Sądu Rejonowego dla Warszawy - Żoliborza w W., Sądu Okręgowego w Warszawie, jako właściwej jednostki organizacyjnej. Pozwany podniósł, iż właściwą statio fisci do reprezentowania skarbu Państwu w niniejszej sprawie jest Sąd Okręgowy w Warszawie, nie zaś Sąd Rejonowy Ola Warszawy - Żoliborza w W.. Na wypadek nieuwzględnienia powyższego zarzutu pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości. Uzasadniając odpowiedź na pozew pozwany podniósł, że nie ponosi winy za przewlekłość postępowania w sprawie powoda, gdyż wynikła ona ze zmian organizacyjnych sądownictwa. Nadto zarzucił powodowi, że nie wykazał zarówno tego, iż wyrządzono mu szkodę, jak również że zachodził związek przyczynowy pomiędzy szkodą i przewlekłością postępowania. Odnosząc się do żądania zasądzenia kwoty 20.000 zł tytułem zadośćuczynienia za straty moralne i psychiczne pozwany zarzucił powodowi, iż nie wykazał, że pozwany bezprawnie naruszył jego dobro osobiste. Podniósł, iż przewlekłości postępowania stanowiącej efekt zmian organizacyjnych w sądownictwie nie można poczytywać jako wyniku bezprawnych działań pozwanego. Wreszcie pozwany podniósł, że nie zachodził związek przyczynowy pomiędzy naruszeniem dobra osobistego a działaniem, bądź zaniechaniem pozwanego (odpowiedź na pozew k. 63- 68).

Postanowieniem z dnia 9 października 2014 r. tut. Sąd ustalił na podstawie art. 67 § 2 Lp.c.. że właściwym statio-fisci Skarbu Państwa jest Sąd Okręgowy w Warszawie, a także zwolnił od udziału w sprawie Skarb Państwa - Sąd Rejonowy dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie.

W odpowiedzi na pozew z dnia 28 listopada 2014 r. pozwany Skarb Państwa - Sąd Okręgowy w Warszawie wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz od powoda zwrotu kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych. W uzasadnieniu odpowiedzi na pozew pozwany posłużył się argumentacją analogiczną do tej z odpowiedzi na pozew z dnia 26 września 2013 r. (odpowiedź na pozew k. 275-278).

Wyrokiem z dnia 15 maja 2015 r. Sąd Rejonowy: 1. oddalił powództwo, 2.odstąpił od obciążania powoda kosztami postępowania w sprawie;3. przyznał na rzecz adwokata M. J. - pełnomocnika powoda ustanowionego z urzędu od Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie kwotę 2.779,65 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych 65/100) wraz z należnym podatkiem od towarów⁷ i usług VAT w wysokości 23% ;4. w pozostałym zakresie wniosek adwokata pełnomocnika powoda o przyznanie kosztów zastępstwa procesowego z urzędu oddalił; 5. nakazał wypłacić adwokatowi M. J. kwotę 2.779,65 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt dziewięć złotych 65/100) ze środków Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego dla Warszawy - Woli w Warszawie;

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny: Z. P. był wielokrotnie skazywany wyrokami karnymi na karę pozbawienia wolności. Z. P. rozpoczął odbywanie kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w B. dnia 17 stycznia 1998 r. W dniu 4 września 2000 r. przetransportowano go do Zakładu Karnego w K.. W dniu 28 listopada 2000 r. więźnia przetransportowano do Aresztu Śledczego W. B., w związku z udziałem w czynnościach procesowych przed Sądem Rejonowym dla Miasta Stołecznego Warszawy w sprawie o sygn. VII K 726/00. W dniu 9 stycznia 2001 r., po czynnościach procesowych w powyższej sprawie, przetransportowano więźnia z powrotem do Zakładu Karnego w K., skąd został warunkowo, przedterminowo zwolniony w dniu 28 sierpnia 2002 r. Następnie Z. P. odbywał karę pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w B. w okrasach od 17 listopada 2003 r. do dnia 3 sierpnia 2004 r. oraz od dnia 27 września 2004 r. do dnia 29 grudnia 2004 r. Kolejny raz Z. P. zaczął odbywać karę pozbawienia wolności w dniu 11 kwietnia 2005 r., kiedy to osadzono go w Areszcie Śledczym w B., skąd przetransportowano go w dniu 12 maja 2005 r. do Zakładu Karnego w S.. W dniu 18 października 2005 r. Z. P. przetransportowano do Aresztu Śledczego w B., w związku z udziałem w czynnościach procesowych przed Sądem

Rejonowym w Bartoszcach w sprawie o sygn. II K 397/05. W dniu 14 kwietnia 2007 r. więźnia przetransportowano do Aresztu Śledczego W. - B., aby uczestniczył w czynnościach procesowych w sprawie o sygn. akt IV K 214/06 toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza w W.. Z odbywaniem przez Z. P. kar pozbawienia wolności za popełnione przestępstwa oraz pozbawieniem wolności w ramach tymczasowego aresztowania związany był szereg ujemnych konsekwencji dla niego. W szczególności Z. P. utracił kontakt z rodziną, rozkładowi uległo jego pożycie małżeńskie, znajdował się w złej kondycji psychicznej, czy współosadzeni wyrażali negatywny stosunek do jego osoby. Podczas odbywania kary pozbawienia wolności w Areszcie Śledczym w B. Z. P. wykonywał pracę w następujących okresach: od 29 stycznia 1998 r. do dnia 23 listopada 1998 r. w wymiarze 1/2 etatu, od dnia 25 marca 1999 r. do dnia 31 maja 1999 r. w wymiarze 1/2 etatu, od dnia 1 czerwca 1999 r. do dnia 23 czerwca 1999 r. w pełnym wymiarze czasu pracy, od dnia 6 marca 2000 r. do dnia 3 września 2000 r. w wymiarze 1/2 etatu. Następnie wyżej wymieniony wykonywał pracę podczas odbywania kary pozbawienia wolności w Zakładzie Karnym w K. w wymiarze 3/4 etatu oraz Areszcie Śledczym W. - B. w wymiarze 7/8 etatu. Następnie Z. P. wykonywał pracę w wymiarze 1/2 etatu w okresie od dnia 2 lipca 2001 r. do dnia 28 sierpnia 2002 r., kiedy to ponownie był osadzony w Zakładzie Karnym w K.. W okresach od 15 lutego 2006 r. do 19 kwietnia 2006 r. poszkodowany kolejny raz wykonywał pracę w wymiarze odpowiednio 3/4 i pełnego etatu, będąc osadzonym w Areszcie Śledczym W. B.. Aktem oskarżenia wniesionym dnia 16 sierpnia 2000 r. przed Sądem Rejonowym dla m. st. Warszawy zarzucono Z. P. popełnienie przestępstwa z art. 197 § 1 k.k. w zbiegu z art. 157 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i w zw. z art. 64 § 1 k.k. W dniu 30 grudnia 2005 r. sprawa została przekazana nowo utworzonemu Sądowi Rejonowemu dla Warszawy - Żoliborza w W.. W okresie od dnia 7 sierpnia 2001 r. do dnia 18 października 2006 r. w sprawie Z. P. toczącej się pod sygn. IV K 452/09 wystąpiła przewlekłość postępowania. Dnia 10 sierpnia 2010 r. Sąd Okręgowy w Warszawie wydał w sprawie o sygn. IX S 90/10 postanowienie, którym stwierdził przewlekłość postępowania karnego w sprawie Z. P. toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza w W. o sygn. IV K 452/09 i z tego tytułu zasądził na jego rzecz od Skarbu Państwa kwotę 2.000 zł. Sąd Okręgowy stwierdził, że przewlekłość postępowania miała miejsce w okresie od dnia 7 sierpnia 2001 r. do dnia 18 października 2006 r. W latach 2009 - 2011 powód uczył się w zasadniczej szkole zawodowej w S., którą ukończył. W wyroku łącznym z dnia 17 maja 2010 r. Sąd Rejonowy w Bartoszcach wymierzył mu karę łączną w wysokości 5 lat i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Sąd zważył, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie. Sąd powołał art. 2 ust 1 i art. 15 ustawy z dnia 17 czerwca 2004r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz. U. z 2004 r., Nr 179, poz. 1843). Sąd wskazał, iż powód Z. P. spełnił warunek przewidziany art. 15 powołanej ustawy, albowiem wystąpił ze skargą na przewlekłość postępowania karnego w sprawie o sygn. IV K 452/09 toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy⁽⁷⁾ - Żoliborza w Warszawie, w której oskarżono go o pełnienie przestępstwa stypizowanego w art. 197 § 1 k.k., zaś Sąd Okręgowy w Warszawie skargę powoda uwzględnił stwierdzając przewlekłość postępowania we wskazanej sprawie i przyznając na jego rzecz kwotę 2.000 zł. Powołując się na orzecznictwo Sądu Najwyższego (Postanowienie SN z dnia 27.06.2008r. II CZP 25/08) Sąd stwierdził, że strona zobowiązana jest jednakże do wykazania pozostałych przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa określonych w art. 417 k.c. (w przypadku dochodzenia odszkodowania) czy też w art. 445 k.c. lub 448 k.c. (w przypadku żądania zadośćuczynienia) (tak m. in. Sądu Najwyższy w wyroku z dnia 06.05.201 Or. sygn II CSK 640/09). Podstawę żądania zapłaty na rzecz powoda kwoty 30.000 zł tytułem odszkodowania stanowią przepisy art. 417 § 1 k.c. w zw. z art. 417⁽¹⁾ § 3 k.c. Dla określenia odpowiedzialności odszkodowawczej władz publicznych konieczne jest ustalenie związku przyczynowego pomiędzy szkodą a działaniem. W myśl ogólnej zasady rozkładu ciężaru dowodu wyrażonej w art. 6 k.c.,

a na gruncie prawno- procesowym znajdującej odzwierciedlenie w art. 232 k.p.c., powód był obowiązany udowodnić, iż wskutek przewlekłości postępowania karnego prowadzonego przed Sądem Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie wyrządzono mu szkoda majątkowa, a więc że pomiędzy przewlekłością tegoż postępowania a szkodą zachodził adekwatny związek przyczynowy w rozumieniu art. 361 k.c. Sąd uznał, że takiego związku powód nie wykazał. Powód wywodził, iż wyrządzona mu szkoda wynika z utraty pracy zarobkowej, jaką wykonywał w zakładach karnych w czasie odbywania kar pozbawienia wolności, oraz z utraty możliwości kształcenia, co stanowiło konsekwencję transportowania na czynności procesowe w sprawie karnej toczącej się przed Sądem Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza, w której wystąpiła przewlekłość postępowania. Sąd wskazał, że obowiązek uczestnictwa w czynnościach procesowych składających się na postępowanie karne wynika z poszczególnych przepisów Ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. Kodeks postępowania karnego. Transportowanie powoda celem zapewnienia realizacji tegoż obowiązku i zagwarantowania powodowi prawa do obrony stanowi konsekwencję popełnienia przez niego przestępstwa. Tak więc skonstatować należy, iż to pomiędzy czynem przypisanym oskarżonemu przez Sąd Karny w wyroku, wyczerpującym znamiona przestępstwa, a późniejszą utratą przez niego pracy zarobkowej w następstwie transportowania go do innych placówek penitencjarnych zachodzi związek przyczynowy. Takiego związku Sąd nie stwierdził natomiast pomiędzy przewlekłością postępowania w sprawie karnej a utratą pracy przez powoda. Przestępstwa, które popełnił oskarżony musiały spotkać się z represyjną reakcją wymiaru sprawiedliwości w postaci kar pozbawienia wolności, które z kolei wiązały z ingerencją w dobra osobiste powoda i szeregiem ujemnych następstwa dla niego. Sąd zaakcentował, że związek przyczynowy pomiędzy przewlekłością postępowania i szkodą majątkową musi mieć charakter adekwatny. Nie można w ocenie Sądu uznać, że utarta pracy zarobkowej w czasie odbywania kary pozbawienia wolności wiążąca się z obowiązkiem uczestnictwa w czynnościach procesowych przed Sądem karnym stanowi typowe następstwo przewlekłości tego postępowania karnego. Powód nie wykazał tym samym, że spełnione zostały wszystkie przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej pozwanego. Odnosząc się do żądania zasądzenia kwoty 20.000 zł. tytułem zadośćuczynienia Sąd uznał to żądanie za nieudowodnione. Sąd powołał art. 448 k.c. i zaznaczył, że Powód nawet nie wskazał, jakie jego dobro osobiste zostało naruszone w związku z przewlekłością postępowania karnego w sprawie IV K 452/09. Nie zaoferował w poczet materiału dowodowego żadnego dowodu świadczącego, że jakiegokolwiek dobro uległo naruszeniu wskutek przewlekłości postępowania karnego w sprawie przed Sądem Rejonowym dla Warszawy - Żoliborza w Warszawie. Nie przedstawił również żadnego dowodu wskazującego na to, iż w wyniku bezprawnego działania pozwanej strony polegającego na przewlekłym prowadzeniu postępowania karnego, doznał uszkodzenia ciała lub rozstroju zdrowia, co stanowi podstawę do zasądzenia odpowiedniej kwoty tytułem zadośćuczynienia w myśl art. 445 § k.p.k. Sąd wziął pod uwagę ujemne konsekwencje przewlekłości postępowania w sprawie o sygn. IV K 452/09 dla powoda, jednakże z tego tytułu Sąd Okręgowy w Warszawie przyznał już powodowi odpowiednią kwotę 2.000 zł.

O kosztach postępowania Sąd orzekł na podstawie art. 102 k.p.c. Ze względu na trudną sytuację materialną powoda, który jest osadzony w zakładzie karnym i nie uzyskuje stałych dochodów, Sąd odstąpił od obciążenia go kosztami postępowania w niniejszej sprawie.

Na podstawie § 2 w zw. z § 19 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 461 - tekst jednolity) Sąd nakazał wypłacić pełnomocnikowi ustawionemu powodowi z urzędu kwotę 2.779,65 zł, na którą złożyły się wynagrodzenie w wysokości 2.400 zł ustalonej na podstawie § 6 pkt 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego

z urzędu (Dz. U. z 2013 r., poz. 490 - tekst jednolity) oraz poniesione przez pełnomocnika celem prowadzenia sprawy wydatki w wysokości 379,65 zł. Zgodnie z § 2 ust. 3 powołanego zarządzenia należało powiększyć przyznane pełnomocnikowi z urzędu wynagrodzenie o należny podatek od towarów¹ i usług wyliczony według stawki 23%.

W pozostałym zakresie wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie wynagrodzenia podlegał oddaleniu, albowiem Sąd nie dopatrywał się, aby wkład pełnomocnika w wyjaśnienie i rozstrzygnięcia niniejszej sprawy uzasadniał przyznanie pełnomocnikowi wynagrodzenia według wyższej stawki aniżeli przewidziana w § 6 pkt 5 powołanego rozporządzenia.

W pkt. 5 wyroku Sąd postanowił wypłacić pełnomocnikowi powoda przyznane mu wynagrodzenie ze środków Skarbu Państwa - tut. Sądu.

Apelację od wyroku złożył Powód, zaskarżając wyrok w zakresie pkt 1 wyroku Sądowi Rejonowemu zarzucając:

1. naruszenie przepisów postępowania, które miało wpływ na treść zaskarżonego wyroku, polegające na naruszeniu:

a. art. 217 § 1 kpc w zw. z art. 227 kpc poprzez dokonanie oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego z pominięciem istotnej jego części w szczególności dokumentów znajdujących się w aktach osobowo-poznawczych część B powoda a dotyczących pomocy jaka udzielana była przez psychologów w związku z jego sytuacją życiową, oraz

b. art. 233 § 1 kpc poprzez sprzeczne z zasadami logiki i doświadczenia życiowego uznanie iż powód nie udowodnił związku przyczynowego pomiędzy przewlekłością postępowania, karnego prowadzonego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Ż. a szkodą pod postacią utraconych zarobków za wykonywanie pracy w czasie odbywania kary pozbawienia wolności, oraz art. 233 § 1 kpc poprzez brak wszechstronnego rozważenia zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego oraz jego dokonanie w sposób sprzeczny z zasadami doświadczenia życiowego polegające na uznaniu przez Sąd Rejonowy iż wielokrotny transport powoda pomiędzy Zakładami Karnymi, a co za tym idzie konieczność dostosowania się do zmieniającego się środowiska, w sytuacji zarzucenia mu popełnienia czynu z art. 197 § 1 kk a następnie skazania za powyższy, a także utrata więzi z rodziną w sytuacji kolejnych transportów, pozostaje bez wpływu na stan psychiczny powoda, oraz czego skutkiem jest:

2. naruszenie przepisów prawa materialnego, które miało wpływ na treść wyroku tj:

a. art. 417 § 1 kc w zw. z art. 417(1) § 3 kc w zb. z art. 361 kc poprzez ich błędne zastosowanie polegające na uznaniu iż na podstawie zebranego w sprawie materiału dowodowego powód nie udowodnił adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy stwierdzoną prawomocnym orzeczeniem Sądu Okręgowego IX S 90/10 przewlekłością postępowania karnego a szkodą jaką doznał na skutek powyższej, oraz

b. art. 448 kc w zw. z art. 23 kc oraz art. 361 kc poprzez ich błędne zastosowanie polegające na uznaniu iż w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie można mówić o istnieniu adekwatnego związku przyczynowego pomiędzy przewlekłością postępowania, wielokrotnymi transportami pomiędzy Zakładami Karnymi a cierpieniami psychicznymi jakie odczuwał osadzony w związku z utratą więzi rodzinnych oraz konieczności dostosowania się do zmieniającego się środowiska w jakim przebywał

Podnosząc powyższe zarzuty Powód wniósł na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. o: zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uwzględnienie powództwa w całości, oraz zgodnie z treścią § 2 ust. 1i2i§19w zw. z § 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jedn. Dz. U z 2013 r., poz.461) wnosząc o zasądzenie od Skarbu Państwa na rzecz pełnomocnika z urzędu wynagrodzenia według norm przepisanych za postępowania w II instancji, powiększoną o należny podatek VAT, oświadczając jednocześnie iż koszty te nie zostały opłacone w całości ani w części.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja wobec bezzasadności jej zarzutów i prawidłowości rozstrzygnięcia podlega oddaleniu.

Sąd Okręgowy za własne przyjmuje ustalenia faktyczne Sądu Rejonowego jak i ich ocenę prawną. W ocenie Sądu Okręgowego brak jest podstaw do stawiania Sądowi I Instancji zarzutów naruszenia czy to prawa procesowego czy materialnego. W istocie powód w apelacji przedstawił i uzasadnił nie zarzuty naruszenia przez Sąd wskazywanych norm lecz własne stanowisko i własną ocenę roszczenia. Ocena ta nie znajduje jednakże uzasadnienia w świetle zebranego w sprawie materiału dowodowego. Powód nie udowodnił bowiem zasadności ani wysokości swojego roszczenia, co zostało uzasadnione przez Sąd I Instancji.

Sąd Okręgowy podziela ocenę prawną Sądu Rejonowego, iż powód nie wykazał naruszenia dóbr osobistych, nie wykazał również związku przyczynowego pomiędzy przewlekłością postępowania, a utratą pracy zarobkowej i dochodów.

Zaznaczyć należy, że w postępowaniu dotyczącym ochrony dóbr osobistych, w którym po stronie pozwanej występuje Skarb Państwa niezbędne jest wykazanie przesłanek jego odpowiedzialności statutowanych przepisami art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. w zw. z art. 417 § 1 k.c., przy czym w pierwszej kolejności powód powinien wykazać okoliczność naruszenia konkretnego dobra osobistego w rozumieniu art. 23 k.c. Dopiero w razie pozytywnego przesądzenia tej kwestii sąd orzekający dokona oceny bezprawności działania bądź zaniechania prowadzącego do naruszenia dóbr osobistych powoda, a także oceny w zakresie wystąpienia szkody i związku przyczynowego między inkryminowanym zachowaniem pozwanego a ową szkodą. Według utrwalonego stanowiska judykatury ocena, czy działanie naruszyło dobro osobiste, dokonywana jest na podstawie obiektywnego kryterium, a sąd powinien rozważyć, czy typowa, przeciętna osoba na miejscu pokrzywdzonego uznałaby określone działanie za naruszenie dobra osobistego oraz czy w odczuciu społecznym określone zachowanie zakwalifikowane może być jako naruszające dobra osobiste (wyrok SN z 25 kwietnia 1989 r., I CR 143/89, OSP 1990, Nr 9, poz. 330; wyrok SN z 11 marca 1997 r., III CKN 33/97, OSN 1997, Nr 6 - 7, poz. 93; uzasadnieniu wyroku SN z 26 października 2001 r., V CKN 195/01, L.; uzasadnieniu wyroku SN z 23 maja 2002 r., IV CKN 1076/00, OSN 2003, Nr 9, poz. 121; wyrok SN z 5 kwietnia 2002 r., II CKN 953/00, L.; wyrok SN z 22 stycznia 2014 r., III CSK 123/13, Biul. SN 2014, Nr 6). Skoro ocena faktu naruszenia dóbr osobistych ma charakter obiektywny, szczególne cechy pokrzywdzonego (np. nadwrażliwość, choroba psychiczna) nie są brane pod uwagę w ocenie naruszenia. Nie oznacza to jednak, że odczucia pokrzywdzonego mogą zostać całkowicie pominięte, ale z całą pewnością nie można im przypisać rozstrzygającego znaczenia (wyrok SN z dnia 28 marca 2003 r., V CSK 308/02, OSNC 2004, Nr 5, poz. 82).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, że bezsporne było to, że Powód przebywał w warunkach odosobnienia w związku z popełnianymi przestępstwami z przerwami od 1987 r. - co wynika z informacji z Krajowego Rejestru Karnego. Transportowanie Powoda w związku z czynnościami procesowymi wobec powyższego było skutkiem jego działań i konsekwencją popełniania przestępstw. Podkreślenia wymaga, że faktycznie w okresie, w którym trwało postępowanie, co do którego stwierdzona została jego przewlekłość, Powód przebywał w warunkach pozbawienia wolności na podstawie orzeczeń zapadłych w innych postępowaniach karnych, a zatem czas przebywania w warunkach izolacji nie wynikał z czasu trwania tegoż postępowania. Z zeznań powoda nie wynika, jak podnosi się w apelacji, aby na skutek przewlekłości postępowania, czy też zmiany miejsc osadzenia, ucierpiało jego zdrowie psychiczne, bądź też naruszona została jego godność. Utrata zaś więzi z rodziną była skutkiem odbywania kar pozbawienia wolności zapadłych w innych postępowaniach. Zaznaczyć ponadto należy, że nawet przyjęcie naruszenia dóbr osobistych nie uzasadnia jeszcze przyznania zadośćuczynienia. W tym miejscu powołać się także należy na uzasadnienie Sądu Okręgowego w sprawie IX S90/10 gdzie wskazano, że Z. P. nie wykazał zasadności żądania odszkodowania w kwocie 20 000 zł bowiem nie wykazał, aby dotknięte wadą przewlekłości postępowanie karne w negatywny sposób rzutowało na jego sytuację. Sąd Okręgowy uznał, że kwota 2000 zł rekompensuje niedogodności powstałe na skutek przewlekłości postępowania. Sama wobec tego przewlekłość postępowania nie uzasadnia przyznania zadośćuczynienia w wyższym zakresie.

Akcentowana w apelacji pomoc psychologa świadczona Powodowi jak wynika z samych jego zeznań wynikała z całej sytuacji Powoda. Powód korzystał z tej pomocy 2-3 razy w tym również ze względu na charakter popełnionego przez

niego czynu - zgwałcenie. Na badania psychiatryczne powód był natomiast kierowany podczas toczących się przeciwko niemu licznych postępowań karnych. Okoliczności wobec tego powyższe nie uzasadniają wniosku o pogorszeniu się zdrowia powoda w związku z przewlekłe toczącym się jednym z postępowań z jego udziałem.

Zasadnie również Sąd Rejonowy przyjął, mając na uwadze zebrane dowody, że nie wykazano poniesienia szkody w wysokości 30 000 złotych.

Powód zeznał, że zawsze ilekroć starał się o zatrudnienie, zatrudnienie to otrzymywał. Transport w związku z czynnościami procesowymi w Sądzie Rejonowym Warszawa Żoliborz, na przestrzeni 5 lat wykonywany był zaledwie 3 krotnie, a w tym samym okresie powód był również transportowany celem nauczania w szkole oraz celem udziału w czynnościach procesowych przed innymi sądami. Powód zmienił również zakład karny bliżej miejsca zamieszkania aby umożliwić mu kontakt z rodziną. Podkreślić należy, że podczas pobytu w Areszcie Śledczym w B. Powód był również zatrudniany. Ponadto co już wskazano, w okresie stwierdzonej przewlekłości przeciwko powodowi toczyło się kilka innych jeszcze spraw karnych. Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie wykazuje wobec powyższego aby w związku z przewlekłością postępowania po stronie powoda zaistniała szkoda wskazywana przez apelującego.

Nie ma również podstaw do przyjęcia aby przewlekłość postępowania wydłużała czas edukacji Powoda. Został on skierowany do nauczania w 2008 r. Rozpoczął naukę w 2009 r. , a zakończył w 2011 r. Z materiału dowodowego nie wynika aby okres nauczania był wydłużony z uwagi na przewlekłość postępowania, przeciwnie wskazuje on na umożliwienie powodowi kontynuowania edukacji. Z samych zeznań powoda wynika również, że nigdy nie odmówiono mu zgody na podwyższenie kwalifikacji zawodowych i ukończył w czasie odbywania kar 2 kursy.

Sąd Rejonowy ze zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego wyprowadził logiczne, poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym wnioski. Tylko natomiast w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie Sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. wyrok Sądu Najwyższego z 27 września 2002 r. sygn. II CKN 817/00, Lex nr 56906). Apelujący podnosząc zarzut naruszenia art. 233 k.c. wskazał wyłącznie własną ocenę materiału dowodowego nie wykazując aby ocena Sądu poza tym, że nie zgadza się z jego własną, była dowolna i nie znajdowała oparcia w zebranych materiałach dowodowych.

Do prawidłowo ustalonego stanu faktycznego prawidłowo zastosowane zostały przepisy materialne. Powód nie wykazał bowiem aby na skutek przewlekłości postępowania powstały następstwa w zakresie jego stanu majątkowego ani w zakresie jego dóbr osobistych. Wobec nie wykazania przesłanek odpowiedzialności pozwanego brak było podstaw do uwzględnienia powództwa. Sąd nie naruszył więc norm art. 23 k. c. i art. 448 k.c. oraz art. 417 k.c.

Mając na uwadze powyższe apelacja wobec prawidłowości zaskarżonego wyroku i bezzasadności jej zarzutów podlegała oddaleniu na podstawie art. 385 k.p.c.

Wynagrodzenie na rzecz pełnomocnika reprezentującego powoda z urzędu Sąd Okręgowy przyznał stosownie do § 8 pkt 5 w zw. z § 16 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu.